

Lov vare berettigede, have truffet forskjellige Foranstaltninger til at ordne deres Forhold. Derfor er det ikke uden store Betænkkeligheder, man er gaaet ind paa at foreslaae, at den foreløbige Lovs Bestemmelser i saa Henseende skulde forandres; men ogsaa jeg har troet, at dette var nødvendigt, uden at kunne tage Hensyn til de Forvirringer i private Forhold, som kunde følge deraf. Naar det derhos af Krigsministeren er blevet paaberaabt, saafremt jeg iøvrigt ikke har misforstaaet hans Foredrag, at Grunden til, at der ikke er begjært et større Antal end det, der er overeensstemmende med Planen af 1842, er den, at Forhandlingerne derom begyndte saa langt tilbage i Tiden, at man da troede, at Forholdene, naar Udskrivningstiden kom, vilde være saaledes udjevne, at der ikke behøvedes nogen extraordinair Udskrivning, da forekommer det mig, at dette er en forunderlig Grund; thi det kan dog ikke være saa vanskeligt for Krigsministeriet at correspondere med Justitsministeriet desangaaende, at der dertil skulde behøves hele Tidrummet fra Januar til September. Ved Siden af, at man antog, at Forholdene mulig til den Tid vilde være saaledes udjevne, at der ikke behøvedes et større Antal end det sædvanlige, erkjendtes det dog allerede dengang, og det har ialtsald senere vist sig, at Forholdene maaskee ikke kunde blive ordnede saaledes, at der kunde blive Udskigt til, at alle de militaire Forhold inden meget kort Tid kunde gaae tilbage til det aldeles Planmæssige. Der kunde altsaa gjerne paa hiin Tid være taget under Overveielse, om der dog ikke kunde være Anledning til at udskrive et større Antal, end det planmæssige.

Den ærede Justitsminister har med Hensyn til de enkelte Paragrapher, som nu ere under Forhandling, gjort adskillige specielle Bemærkninger. Ved den første Paragraph er det kun en Redaktionsbemærkning, der er gjort gjældende, idet han nemlig meente, at Udtrykkene i Udvalgets Forslag „for der med at afløse ældre Mandskab,“ skulde forhindre Krigsbefyrelsen fra under en Krigstilstand at indkalde mere end det sædvanlige Antal udskrivningsmæssigt Mandskab. Jeg maa rigtignok tilstaae, at jeg troer, at Krigsbefyrelsen meget

godt kan finde Hjemmel i Loven til at indkalde det hele Mandskab, i Særdeleshed naar det viser sig, at de alle ifølge Bestemmelsen ikke blive betragtede anderledes end som staende i Linien; jeg er imidlertid enig i, at Udtrykkene kunne taale en Omredaction. Med Hensyn til Indvendingen imod Udvalgets Forslag, at Mandskabets Fordeling til Afdelingerne skulde bestemmes af Krigsministeren, troer jeg, den ærede Ordfører allerede tilstrækkelig har svaret derpaa. Naar den ærede Justitsminister har formeent, at der ved Udvalgets § 3 skete en Forandring i Værnepligtsloven af 12te Februar 1849, og at det ikke var uvigtigt, om der skete en Forandring i de almindelige Regler i Værnepligtsloven ved den aarlige Udskrivningslov, da skal jeg give den ærede Minister Ret i begge Dele. Der er ved § 3 skete og tilstigtet en bestemt Forandring i Værnepligtsloven og jeg vil ogsaa fuldkomment indrømme, at det ikke er ønskeligt, at der ved de aarlige Udskrivningslove skeer Forandringer i Værnepligtsloven, men at det tvertimod er ønskeligt, at de knytte sig saameget som muligt til de Bestemmelser, der engang indeholdes i Værnepligtsloven; men den ærede Justitsminister vil vistnok paa den anden Side erkjende, at det er fuldkommen lovligt ved den aarlige Udskrivningslov at gjøre Forandring i Værnepligtsloven; den ærede Justitsminister vil vistnok ogsaa erkjende, at Forholdene ikke ere aldeles ordinære, og endelig vil den ærede Justitsminister vistnok erkjende, at der siden Værnepligtsloven hvert Aar er skete Forandringer i den ved Udskrivningslovene, og jeg troer, at det, da vi have befundet os under extraordinære Forhold lige siden Værnepligtslovens Vedtagelse i Februar 1849, vil være antageligt, at man ikke strax paa eengang kan gaae over til den normale Tilstand. Det er fuldkommen rigtigt, at der ved den foreslaaede § 3 er tilstigtet, at det Antal af det for 1852 udskrivningspligtige Mandskab, som ikke bliver indøvet, ikke skal, saaledes som Værnepligtsloven byder, efter eet eller to Aars Forløb overføres til Forstærkningen, men sættes lige med det Mandskab, som er blevet øvet og er traadt ind i Linien. Jeg troer, at der er tilstrækkelig Grund dertil, thi saavel af den nærværende